

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 lutego 2015 r.,
sprawy **A. N.**,
skazanej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej,
od wyroku Sądu Okręgowego w S.,
z dnia 28 maja 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 26 września 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazaną.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 września 2013 roku, sygn. akt [...], A. N. została uznana za winną popełnienia czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k., za które na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. i art. 33 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzono jej karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat oraz 100 (sto) stawek dziennych grzywny po 50 (pięćdziesiąt) zł.

Sąd Okręgowy w S., po rozpoznaniu apelacji m.in. obrońcy oskarżonej A. N., wyrokiem z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- zmienił opis czynu przypisanego oskarżonej;
- uchylił rozstrzygnięcie o karze pozbawienia wolności i grzywnie orzeczonych wobec A. N. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.;
- wymierzył oskarżonej A. N. karę łączną pozbawienia wolności w rozmiarze 8 (ośmiu) miesięcy i karę łączną grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda,
- wykonanie orzeczonej wobec A. N. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. wniósł obrońca skazanej A. N. zarzucając naruszenie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k.

W konkluzji obrońca skazanej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w S. oraz o „umorzenie postępowania o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu z art. 271 § 1 i 3 w zw. z art. 12 k.k.; względnie o przekazanie sprawy właściwemu sądowi celem ponownego rozpoznania”.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanej A. N. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanej A. N. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W związku z zapadłym rozstrzygnięciem (A. N. została skazana na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania) wniesienie w niniejszej sprawie skargi kasacyjnej było możliwe wyłącznie z powodu uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Tego rodzaju zarzut został przez obrońcę skazanej podniesiony, przy czym skarżący nie wykazał, aby w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, w tym określona w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Kwestia tożsamości czynu zarzucanego A. N. przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia, a następnie przypisanych jej czynów w wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 maja 2014 roku, sygn. akt [...], była przedmiotem

rozważań Sądu II instancji (s. 6-9 *uzasadnienia Sądu Okręgowego*), a to m.in. w związku z zarzutami podniesionymi przez obronę w apelacji i koniecznością odniesienia się do nich przez instancję *ad quem*. Sąd odwoławczy nie miał przy tym wątpliwości, że przy poczynionych w sprawie ustaleniach nie doszło do naruszenia określonej w art. 14 § 1 k.p.k. zasady skargowości i tym samym nie wystąpiła ujemna przesłanka procesowa określona w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., a tylko w takiej sytuacji można byłoby czynić rozważania na gruncie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Stanowisko przyjęte przez Sąd Okręgowy w S. należy w całej rozciągłości podzielić, albowiem nie może budzić wątpliwości, że przypisując A. N. określone działanie, wypełniające znamiona czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. procedujące w sprawie sądy obracały się w ramach tego samego zdarzenia historycznego. W szczególności zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd odwoławczy trafnie wywiodły, że poświadczając nieprawdę w protokołach robót z dnia 27 listopada 1998 r. i z dnia 21 grudnia 1999 r. A. N. działała w celu udzielenia pomocy R. G. i A. D. w wyprowadzeniu pieniędzy ze spółki „P.”, a tylko tego rodzaju zachowanie mogło skutkować osiągnięciem korzyści majątkowej. W przypadku obu zachowań chodziło zatem o poświadczenie nieprawdy we wskazanych protokołach odbioru robót budowlanych. A. N. podpisała bowiem protokoły odbioru robót, a tym samym potwierdziła wykonanie prac budowlanych, które nie były wykonywane przez jej firmę. To ustalenie pozostało niezmiennie w stosunku do zarzutu aktu oskarżenia, a dokładne wskazanie czynności sprawczych skazanej i ich celu – jak trafnie wskazał Sąd odwoławczy – nie stanowi wyjścia poza granice skargi. Ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Zatem, zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu. Sąd nie jest więc związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w zarzucie aktu oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela (zob. *wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., II KK 234/14, LEX nr 1511136*). Jeżeli zatem przedmiotem osądu pozostawało to samo zdarzenie historyczne, to o wyjściu przez sądy orzekające w przedmiotowej sprawie poza granice oskarżenia mowy być nie może.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzut skarżącego za bezzasadny w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył skazaną.